

РЕШЕНИЕ

№ 1345

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **8989** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „Ливразион „ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място] район В. [улица] , представлявано от П. Г. чрез адв. К. Г. , срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0246-000160 / 27.06.2024г., издадена от А. З. И. – началник група към ОДМВР С. РУ Б. , с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 9 месеца, като в тази връзка са отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон и несъобразяване с целта на закона . Твърди се от жалбоподателя, че към дата 27.06.2024г процесиня автомобил не е в държане на дружеството жалбоподателя , тъй като с договор за лизинг е предадено за ползуване от А. З. М. и не следва да отговарят за нейните действия. Счита ,че не следва да търпи негативни правни последици в неговата правна сфера ,доколкото не е извършил никакво нарушение . По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съд.заседание жалбоподателя не се представлява. Представени са писмени бележки от адв. Г. / обективирани в молба от 13.11.2024г / , която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Настоява ,че нормата на чл.171 т.2а от ЗДвП е неприложима в случая.

Ответникът – А. З. И. – началник група към ОДМВР С. РУ Б. не се явява и не се

представлява . Не изразява становище по същество на делото. В придружителното писмо, с което преписката е изпратена в съда на основание чл.152 ал.2 от АПК , се прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адв. възнаграждение.

Административен съд – София-град, в настоящия си състав , въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Спор по фактите в настоящето производство не са налице.

Не е спорно обстоятелство по делото, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил, марка „Тойота Версо “ с рег. [рег.номер на МПС] ,видно от копие на свидетелство за регистрация на стр.12 от делото .

Не се оспорва и обстоятелството ,че с договор за оперативен лизинг от 15.04.2024г /лист.5 гръб и следващите от делото / този автомобил е предоставен за ползуване процесния автомобил на А. З. М. ,като съгласно чл.10 от договора „Ливразиян „ ЕООД ,в качеството им на лизингодател ще прехвърлят собствеността върху автомобила на лизингополучателя след изплащане на всички вноски уговорени в чл.1 от договора.

Следователно към момента на налагане на ПАМ ,жалбоподателя е собственик на автомобил марка „Тойота Версо “ с рег. [рег.номер на МПС] ,чиято регистрация е прекратена на основание чл.171 т.2а б.„а“ от ЗДвП .

С обжалваната заповед № 24-0246-000160 / 27.06.2024г., издадена от А. З. И. – началник група към ОДМВР С. РУ Б. , е наложена на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от девет месеца“, като в тази връзка са отнети 2 бр. регистрационни табели № [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК] .

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че като собственик на МПС тойта версо с рег. № С. е предоставил управлението на автомобила на лицето П. М. М. от [населено място] ,който на 27.06.2024г. около 15.50ч. в [община] поп ът 1-1 в района на 180+800км с посока на движение към [населено място] е спрял за проверка от служители на РУ Б. , които констатираят следното нарушение :

„Управлява автомобила в едногодишен срок от наказанието му по административен ред за управление на МПС без съответното свидетелство за управление – неправооспособен водач“.

Съставен е бил АУАН № 1068151 / 27.06.2024г / л.9 от делото / .

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на адресата на 12.07.2024г., а жалбата до съда е подадена на 18.07.2024г., чрез адм.наказващия орган , с което е спазен срока по чл.149 ал.1 от АПК. Жалбоподателя е адресат на акта ,поради което същия има правен интерес да обжалва ,заповедта .

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

Според текста на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП ,за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на МПС" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, неспособен водач и това лице е собственик на пътното превозно средство, и втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, както и при първата, ПАМ се налага на собственика.

Предвид изложеното се явява неоснователно възражението на жалбоподателя ,че след като е предал с договор за лизинг от 15.04.2024г процесния автомобил в държане и ползуване от А. М. ,то дружеството като собственик на веща не може да отговаря за чужди действия.

Процесната ПАМ не е предвидено да се налага на собственик, предоставил за ползване автомобила си на неспособно лице, а на собственик, чийто автомобил се управлява от неспособно лице, т.е. достатъчно е обективно да се установи управлението на автомобила от неспособно лице.

В случая обаче е налице друго нарушение на материалния закон , изразяващо се в неяснота и непълнота на вмененото нарушение ,за което е приложена новелата на чл.22 от ЗАНН.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка, по своя правен характер, представлява индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК и следва да отговаря на изискванията за форма по чл. 59 АПК. Съобразно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа фактическите и правните основания за издаване на акта. Настоящият състав намира, че заповедта не е мотивирана, като не са посочени фактическите основания за налагането ѝ, а с оглед доказателствената тежест административния орган не доказва наличието на фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Нарушението ,както беше посочено по-горе е формулирано по следния начин : „Управлява автомобила в едногодишен срок от наказанието му по административен ред за управление на МПС без съответното свидетелство за управление – неспособен водач“,като никъде не е посочено с кое влязло в законна сила наказателно постановление му е отнето СУМПС ,за да може съдът да осъществи контролните си функции и да прецени законосъобразността на наложената ПАМ.

Нито към заповедта, нито в административната преписка е приложен препис от наказателното постановление или съдебен акт , от където да е видно че действително вода П. М. е бил лишен от право да управлява МПС .

Липсата на описание на нарушението, което фактически е обусловило налагането на ПАМ, пречатства съдът да извърши преценка за наличието на фактическото основание за налагане на ПАМ, тъй като не става ясно дали реално и за какъв период от време водача М. е бил лишен от правоуправление т.е дали към 27.06.2024г същият е имал качеството неправооспособен водач.

Предвид посоченото дотук, съдът намира заповедта за необоснована, като не е доказано наличието на фактическото основание за налагане на ПАМ.

Предвид гореизложеното заповедта е незаконосъобразна и като неотговаряща на изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 АПК. Това е съществено нарушение на административно-производствените правила и изискването за форма на административния акт, което на основание чл. 146, т.2 и т.3 АПК е основание за неговата отмяна.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Ливразион „ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище [населено място] район В. [улица] , представлявано от П. Г. чрез адв. К. Г. , Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0246-000160 / 27.06.2024г., издадена от А. З. И. – началник група към ОДМВР С. РУ Б. като незаконосъобразна На основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: